

תת"ע 9088/04/17 - מדינת ישראל נגד עידן זהבית - עו"ד דוד גולן

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 9088-04-17 מדינת ישראל נ' עידן זהבית

לפני כבוד השופט דן סעדון
המאשימה:
נגד

מדינת ישראל

הנאשמת:

עידן זהבית - עו"ד דוד גולן

החלטה

לפני בקשה להתיר לנאשמת לחזור בה מהודאתה.

1. הנאשמת הועמדה לדין בעבירה של נהיגה במהירות העולה על המותר. העבירה נאכפה באמצעות מערכת א'3. תחילה ביקש הסנגור לדחות את הדיון על מנת לאפשר לנאשמת לצרף תיק זה לתיק אחר ואף הודה במיחוס לנאשמת לצורך צירוף התיק. בסופו של יום המהלך לא צלח וביום 30.4.18 הודה סנגורה של הנאשמת במיחוס לנאשמת. הנאשמת הורשעה בדין. דיון הטיעונים לעונש נדחה **לבקשת הסנגור** אך במועד הנדחה ביקשה **התביעה**, על דעת הסנגור, לקבוע את התיק **לתזכורת צדדים** לאחר פגרת הקיץ וכך היה.

2. בדיון מיום 16.9.18 ביקש הסנגור להתיר לנאשמת לחזור בה מהודאתה ולכפור במיחוס לה בכתב האישום. הנימוק שניתן היה הכרעת דינו של בימ"ש לתעבורה עכו בתיק פל"א 4745-08-13 **מדינת ישראל נ' בדראן** (6.9.18) במסגרתו נקבע, בין היתר, כי לא הוכחה אמינותה של מערכת א' 3 (להלן: **"תיק עכו"**). התביעה התנגדה לבקשה. עד כאן תיאור הרקע לבקשה ומכאן הכרעתי.

3. סעיף 153 לחוק סדר הדין הפלילי מאפשר לנאשם בכל עת לבקש להתיר לו לחזור בו מכפירתו. בימ"ש ייעתר לבקשה אם מצא "נימוקים מיוחדים" התומכים בה. הפסיקה שדנה ב"נימוקים מיוחדים" קבעה כי ככלל נימוקים אלה נסבים סביב פגם או פסול ברצונו החופשי של הנאשם במסירת ההודאה, אי הבנת משמעותה של ההודאה או כאשר ההודאה הושגה באמצעים פסולים (ע"פ 1932/04 **רג'בי נ' מדינת ישראל** (14.4.05)). לצד מסלול זה, השם דגש על פגמים בהודאת הנאשם, לא שללה הפסיקה מסלול אחר על פיו ניתן יהיה להתיר לנאשם לחזור בו מהודאה גם אם לא

נפל פגם בהודאתו ובלבד שבית המשפט שוכנע כי הבקשה מונעת מרצון כן ואמתי להוכחת חפותו של הנאשם ולא מתוך רצון לגרוף תועלת משפטית. לצורך הכרעה במניעי הנאשם פותחו מבחני עזר שהתמקדו בעיתוי בה מועלית בקשת הנאשם להתיר לו לחזור בו מהודאתו. נקבע כי ככל שהבקשה מועלית בשלב מוקדם יותר של הדיון ניתן להניח כי היא כי היא מונעת מרצון כן של הנאשם להילחם על חפותו. העלאת בקשה בשלב מתקדם של הדיון ובפרט לאחר גזר הדין יוצרת חשש כי ביסוד הבקשה לא ניצב רצון כן של הנאשם להוכיח את חפותו אלא הבקשה מונעת מאכזבה מגזר הדין ותוך ניסיון לגלגל לאחר את המראות על ידי ביטול ההודאה ועמה ביטול הכרעת הדין.

מבחן העיתוי הוא אינדיקציה למניעי של הנאשם אך הוא אינו בעל משמעות מכרעת. כך, עשויים להיות מקרים בהם תתבקש חזרה מהודאה עוד בטרם מתן גזר הדין ובכל זאת יוחלו על בקשה כזו אמות מידה זהות לאלה המוחלות בעניינו של נאשם שביקש להתיר לו לחזור בו מהודאה לאחר גזר הדין. לעניין זה נקבע כי **"דומני כי במישור העקרוני יש טעם בטענה זו מצד המשיבה שהרי החשוב הוא לא אם ניתן גזר דין אם לאו אלא האם נוסף למשוואה נתון משפטי-דיוני כלשהו, אשר שינה את מאזן הסיכונים והסיכויים, כפי שהיה במועד שבו הודה הנאשם במיוחס לו (ע"פ 6349/11 שניידר נ' מדינת ישראל, פס' 22 (10.6.13))."**

בעניינו מוביל **לכאורה** יישום האמור לעיל לדחיית הבקשה. סוד גלוי הוא בקרב העוסקים בתחום דיני התעבורה כי במסגרת ההליך בתיק עכו נבחנה אמינותה של מערכת א' 3. סביר מאוד להניח כי סנגורה של הנאשמת, הבקיא והמנוסה ברזי התחום, ידע על התנהלות תיק עכו בעת שהודה בשם הנאשמת במיוחס לה בכתב האישום. כיוון שבעת ההודאה לא ניתן היה לפסול אפשרות כי ההליך בתיק עכו יסתיים בזיכוי הנאשמים עקב אי הוכחת אמינות מערכת א' 3 נובע מכך כי בקשת הנאשמת כעת מבוססת על שקלול שגוי של הסיכונים והסיכויים שרצו לפתחה בעת שבחרה להודות במיוחס לה. בראייה זו, נראה כי אין לנאשמת להלין אלא על עצמה אם שקללה לא נכון את סיכונה וסיכוייה ובחרה לפעול כפי שבחרה.

עם זאת, וחרף האמור לעיל החלטתי לקבל את הבקשה ולהתיר לנאשמת לחזור בה מהודאתה. אסביר: הצדדים בהליך זה אינם שווים בכוחם ובמהותם. וודאי שלא ניתן לראות בהם צדדים "לחווה" או "מעין חווה" העוסק בהקצאת סיכונים וסיכויים בעת קבלת החלטה ע"י הנאשם אם להודות במיוחס לו אם לאו. האינטרס הציבורי הוא הצריך להכתיב במקרה זה את התוצאה הראויה. אינטרס זה תומך באפשרות להתיר לנאשמת לחזור בה מהודאה ולהילחם על חפותה חרף העובדה שעשתה (בראיה לאחר) "מקח טעות" בעת שבחרה להודות במיוחס לה. האינטרס הציבורי אינו מצוי בהרשעת הנאשמת או באי הרשעתה. עיקרו הוא בכך שמי שעבר את העבירה יורשע בדיון ומי שלא עבר את העבירה - לא יורשע בדיון. זאת, יודגש, גם אם טעה בשקלול סיכונים וסיכויי בהליך. ואמנם, גם אם הנאשמת טעתה בשקלול סיכויים וסיכונה בעת שבחרה להודות קשה להלום כי הרשעתה בדיון תיוותר על כנה לאור סימן השאלה שהציב תיק עכו על

אמינות מערכת א' 3. אדגיש כי אין בדברים אלה כדי לנקוט עמדה לגופו של עניין בכל הנוגע ליכולת לסמוך ממצאים על מערכת א' 3. תמיכה לעמדתי נמצאת דווקא במהלכה של התביעה בהליך. כאמור, לאחר הרשעת הנאשמת וקביעת התיק לשמיעת טיעונים לעונש הייתה זו **התביעה**, על דעתו של הסנגור, שביקשה לקבוע את התיק **לתזכורת צדדים** ולא לשמיעת טיעונים לעונש. בקשה זו עשויה ללמד על כך שהצדדים צפו אפשרות כי ההכרעה בתיק עכו "תטרוף את הקלפים" ולצורך כך נקבע התיק דווקא לתזכורת צדדים ולא לטיעונים לעונש, שהוא ההמשך הטבעי והמתבקש לאחר הרשעת הנאשמת.

לאור האמור אני מקבל את הבקשה ומתיר לנאשמת לחזור בה מהודאתה. התיק יועבר למזכירות לשם ניתובו למותב אחר שיקבע מועד להקראה.

ניתנה היום, כ"ג תשרי תשע"ט, 02 אוקטובר 2018, בהעדר הצדדים.